päraſt lõunat nii wäga tormine ilm oli, ſiis olin ma ſinu päraſt wäga mures, ja olen ikka wälja waatanud, kas ſa weel mitte kodu ei jõuaks. Nüüd olen ma üliwäga rõõmus, et jälle wigata kodu oled jõudnud ja kõik mu kartus ja kahtlus on kadund, nagu tina tuhka nii pea kui ſind jälle ſilmaſin. Kui ſul aga iſaldust kartohwli ſupi ja klimpide järele ei ole, ſiis on ehk kauge tee ja halw ilm ſulle midagi wiga teinud, oled ehk ennaſt külmetanud, tõmba nüüd ruttu ſaapad maha ja ſoojad kingad jalga, wõi ehk on weel parem, kui kohe woodiſſe heidad! nende lahke kahetſewa ja ühelhoobil ka rõõmuſtawa armaſtusrikka ſõnadega oleks ta weel kauem edaſi rääkinud, kui mitte kohtu kirjutaja äkitſelt ahju kõrwalt ennaſt neile ligiſtanud ja rõõmſa meelega nõnda hüüdnud ei oleks:

„Iſand Kollane, iſand Hall ja iſand Muſt. Teie olete oma kõrwadega kõik kuulnud ja näete nüüd ſelgeſte ja waſtu panemata, et Teie oma käelõõmiſt (kihlwedu) kautanud olete, ning annan Teile, auuſtatud ja wäga õnnelik abielumees, ſee minu kätte ſisſimakſetud ſumma 150 rubla kätte." Maretele kätt pakudes tunniſtas ta wiiſakalt: „Wõiksin ka mina eneſele ükskord nii hääd abikaaſat leida, kui Teie olete, ſiis oleksin ma ühes Teie mehe Juhaniga wiſſiſt kõige õnnelikum mees maailmas."

Kui Maret imeſtades nende käe-lõõmiſe asjaſt nüüd alles õiget aru oli ſaanud, waſtas tema õrnalt ennaſt nagu teutatud tundes: „Kuida wõiwad ſiis inimeſed ometi uskuda, et ma oma tublit, õiglaſt ja wirka meeſt ühe ainſama ſõnaga kurwaſtada ehk wihaſtada wõiksin, päälegi ühe hobuſe päraſt! See raha, mis üks hobune maksab, on hoolſa töö ja kokkuhoidmiſe läbi peagi jälle koos ja meil käes, aga kui rahu ja armaſtus abielus kord rikutud ja kadunud, ſiis on ſääl õnnetus ja hädaelu walitſemas, ning ſee ei ole mitte kunagi enam kerge hääks põõrda. Ma ſoowiksin aga, et need kolm iſandat iſi mitte nõnda õnnetumalt oma abieludes elanud, ega mitte ka ſelle järele rääkinud ei oleksiwad."

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1881, lk. 29